

[Waldorff.]

ning (uden byplanvedtægt), uden indregning af den i karreens indre beliggende Blågårds Kirke og uden nybyggeri.

Jeg skal i forbindelse med spørgsmålet erindre om betænkning over forslag til lov om kommuneplanlægning afgivet af udvalget om fysisk planlægning den 3. juni 1975, hvor flertallet side 2 andet afsnit udtrykker tillid til, at de vidtgående beføjelser, kommunerne med lovforslaget tillægges, ikke bliver misbrugt.

For at undgå, at landets største kommune benytter § 15s decentraliseringsgrundlag til at skabe præcedens med en betænkelig dispensationspraksis, finder jeg det rimeligt, at ministeren benytter denne konkrete anledning til at indskærpe reglerne om lokalplanspligt, at dispensationsbetingelserne i bekendtgørelse om dispensation fra regler i kommuneplanlovens § 2, stk. 2 og 3 (af hensyn til Blågårds Kirkes betydelige dominans i karreens indre) gøres utvetydige, samt at begrebet delområde får sin definition. Jeg mener også, der er grund til at være opmærksom på saneringslovens generelle krav om, at saneringsplaner og byplanvedtægter (nu lokalplaner) skal følges ad, idet man i det foreliggende tilfælde har benyttet undtagelserne til den gennemførte sanering.

Miljøminister *Niels Matthiasens* svar (21/9 77):

De i spørgsmålet omtalte ejendomme på indre Nørrebro er udlagt til boligbebyggelse i et forslag til byplanvedtægt for området begrænset af Blågårdsgade, Korsgade, Stengade, Prins Jørgensgade, Slotsgade og Bagesengade. Dette forslag har været forelagt miljøministeriet med anmodning om godkendelse. På baggrund af miljøministeriets udtalelse om den fremtidige bebyggelsestæthed ved godkendelsen af kommunens forslag til dispositionsplan for indre Nørrebro i november 1974 tilkendegav miljøministeren i skrivelse af 9. oktober 1975 til Københavns kommune, at man ville være sindet at godkende forslaget, bl. a. på vilkår at der om den karré, hvori de omhandlede ejendomme er beliggende, blev indføjet en bestemmelse om en maksimal udnyttelsesgrad på 1,0, dog således at udnyttelsesgraden i særlige tilfælde og kun efter tilvejebringelse af en bebyggelsesplan kunne tillades forhøjet til 1,25. Jeg er bekendt med, at man senere i kommunen har udarbejdet et ændret forslag til by-

planvedtægt i overensstemmelse hermed, men dette forslag er ikke blevet fremsendt til miljøministeriet, planstyrelsen, til godkendelse.

De pågældende ejendomme er endvidere omfattet af de midlertidige rammer for lokalplanlægningen, jfr. kommuneplanlovens § 15, der af miljøministeriet er godkendt for Københavns kommune den 9. juni i år. De er heri – som i dispositionsplanen og byplanvedtægtsforslaget – henført til boligformål.

I overensstemmelse med intentionerne i kommuneplanloven er der i § 15-rammerne sket en yderligere nedsættelse af byggemuligheden i forhold til det tidligere fastsatte, idet der i rammerne er fastsat en maksimal bebyggelsesprocent på 130 svarende til en udnyttelsesgrad på ca. 1,0. Rammerne giver således ikke mulighed for at udnytte den ved godkendelsen af dispositionsplanen og senere i skrivelsen af 9. oktober 1975 vedrørende byplanvedtægtsforslaget omtalte mulighed for forhøjelse af udnyttelsesgraden til 1,25.

I begrundelsen for spørgsmålet henvises der endvidere til de planer for byfornyelse på indre Nørrebro, som man for tiden på overborgmesterens foranledning og i samarbejde med Kooperativ Byggeindustri A/S arbejder med i Københavns kommune. Så vidt jeg er orienteret, er man i kommunen opmærksom på, at byggeri af den størrelse, der her er på tale, forudsætter udarbejdelse af lokalplaner i overensstemmelse med kommuneplanlovens regler. Jeg er overbevist om, at Københavns kommune i forbindelse med denne lokalplanlægning vil være fuldt opmærksom på de bemærkninger, som er indeholdt i folketingsudvalgets betænkning til kommuneplanloven om nedsættelse af bebyggelsestætheden i de indre byområder, og som er tilgodeset i de fastlagte § 15-rammer for det her omhandlede område.

Jeg finder på det foreliggende grundlag ikke at kunne tage stilling til det rejste spørgsmål, om der i stedet for det i de hidtidige planer forudsatte boligbyggeri ved ekspropriation med hjemmel i kommuneplanlovens § 34 bør etableres et offentligt friareal. Afgørelsen af et sådant spørgsmål henhører efter kommuneplanlovens regler i første instans under kommunalbestyrelsen, som i givet fald måtte udarbejde en plan herfor med dette indhold.

Kommunalbestyrelsens afgørelse kan for så vidt angår spørgsmålet om overensstemmelse med kommuneplanlovens regler indbringes for planstyrelsen. Det samme gælder de afgørelser,